

Το Πήλιο

Συντάχθηκε απο τον/την Βασίλης Δραχτίδης

Δευτέρα, 03 Ιανουάριος 2011 13:50 - Τελευταία Ενημέρωση Τρίτη, 04 Ιανουάριος 2011 21:04

Θεσσαλικό βουνό, που εκτείνεται ΝΑ της Όσσας, μεταξύ του Αιγαίου πελάγους και τους Παγασητικού κόλπου και αποτελεί τη ραχοκοκαλιά της χερσονήσου της Μαγνησίας. Στα Δ προεκτείνεται με το Ισαίο όρος και την προεξοχή του Τρίκερι, που περιορίζει προς Ν το άνοιγμα του Παγασητικού κόλπου. Ψηλότερή του κορυφή είναι το Πλεσίδι (1.601 μ.). Προς το Αιγαίο οι πλαγιές του Πηλίου κατηφορίζουν απότομα. Στα ψηλότερα σημεία οι πλαγιές αυτές καλύπτονται από πυκνά δάση οξιάς και καστανιάς. Χαμηλότερα αναπτύσσονται ποικίλα οπωροφόρα δέντρα, όπως είναι οι κερασιές, οι μηλιές, οι συκιές, οι αχλαδιές, τα εσπεριδοειδή και τα αμπέλια. Προς τον Παγασητικό το βουνό κατεβαίνει ομαλότερα με κοιλάδες κατάφυτες από ελιές και άλλα οπωροφόρα δέντρα. Έτσι το Πήλιο, με την πλούσια βλάστησή του γίνεται καταπράσινο και ένα από τα ωραιότερα και γραφικότερα ελληνικά βουνά. Θαυμάσια είναι και τα γνωστά 24 χωριά, που είναι χτισμένα στις πλαγιές του και έχουν εξελιχτεί σε αξιόλογα τουριστικά κέντρα. Το κλίμα του είναι υγιεινότερο. Πολλοί εκδρομείς επισκέπτονται το Π., για να θαυμάσουν τα

Το Πήλιο

Συντάχθηκε απο τον/την Βασίλης Δραχτίδης

Δευτέρα, 03 Ιανουάριος 2011 13:50 - Τελευταία Ενημέρωση Τρίτη, 04 Ιανουάριος 2011 21:04

λείψανα των παλιών αρχοντικών, τις ολόδροσες κρήνες των χωριών, τις ωραίες, διακοσμημένες εκκλησίες τους και για να ικανοποιήσουν τις φυσιολατρικές τους περιέργειες.

Σημαντική θέση κατέχει το Π. στην αρχαία ελληνική μυθολογία. Ήταν κατοικία των Κενταύρων και τόπος όπου βρισκόταν το ιερό σπήλαιο του "Ακράιου Διός". Εκεί ανέβαιναν οι κάτοικοι της περιοχής, ντυμένοι με δέρματα ζώων, την πιο ζεστή και ξερή μέρα του χρόνου κατά τον Ιούλιο, για να παρακαλέσουν το Δία να στείλει βροχή. Στο Π. έγιναν οι γάμοι του Πηλέα και της Θέτιδας. Οι Αργοναύτες κατασκεύασαν την περίφημη "Αργώ" με ξυλεία από το Π. Στις γιγαντομαχίες της μυθολογίας μας αναφέρεται και πάλι το βουνό.

Ιστορία.

Η περιοχή του Π. κατοικούνταν από τα πολύ παλιά χρόνια. Αλλά συστηματικοί οικισμοί φαίνεται ότι χτίστηκαν κατά το 12^ο αιώνα. Και επειδή το Π. ήταν το κέντρο τότε του μοναχικού βίου, οι οικισμοί αυτοί ανήκαν κυρίως σε μοναχούς. Κατά την τουρκοκρατία πολλοί κάτοικοι από τις πεδινές περιοχές κατέφυγαν και εγκαταστάθηκαν στο Π., για να αποφύγουν τη φρικτή σκλαβιά. Τότε χτίστηκαν τα 24 χωριά του Πηλίου. Είχαν θαυμάσια οργάνωση και ειδικά προνόμια. Μεγάλη ευημερία γνώρισαν τα χωριά αυτά, επειδή η περιοχή ήταν αυτόνομη και ανήκε στη μητέρα του σουλτάνου (Βαλιδέ-χανούμ). Χωριζόταν σε "βακούφια" και σε "χάσια". Τα πρώτα ανήκαν σε τουρκικά φιλανθρωπικά και θρησκευτικά ιδρύματα, ενώ τα δεύτερα αποτελούσαν κτήματα της σουλτανικής οικογένειας. Η Αργαλαστή και η Μακρυνίτσα ήταν πρωτεύουσες των βακουφίων διαδοχικά. Εξάλλου τα "χάσια" εξαρτούνταν άμεσα από τον πασά της Λάρισας. Οι προεστοί της Μακρυνίτσας είχαν τη διοίκηση των βακουφίων.

Η οικονομική πρόοδος της περιοχής του Π. ήταν εξαιρετική. Κατασκεύαζαν παπούτσια, κάπες, τσόχες, κάλτσες και είδη υφαντικής. Μεγάλες εξαγωγές γίνονταν στο εξωτερικό και πολύς πλούτος εισέρρεε στους κατοίκους των χωριών. Πολλοί απέκτησαν και πλοία για το διαμετακομιστικό εμπόριο. Από το Π. ξεκινούσαν ολόκληρα караβάνια από μουλάρια, που έφταναν μέχρι τη Βουδαπέστη και τη Βιέννη. Πολλά σχολεία με πανελλήνια προβολή λειτουργούσαν εκεί. Στο σχολείο της Ζαγοράς έμαθε τα πρώτα γράμματα ο Ρήγας Βελεστινλής